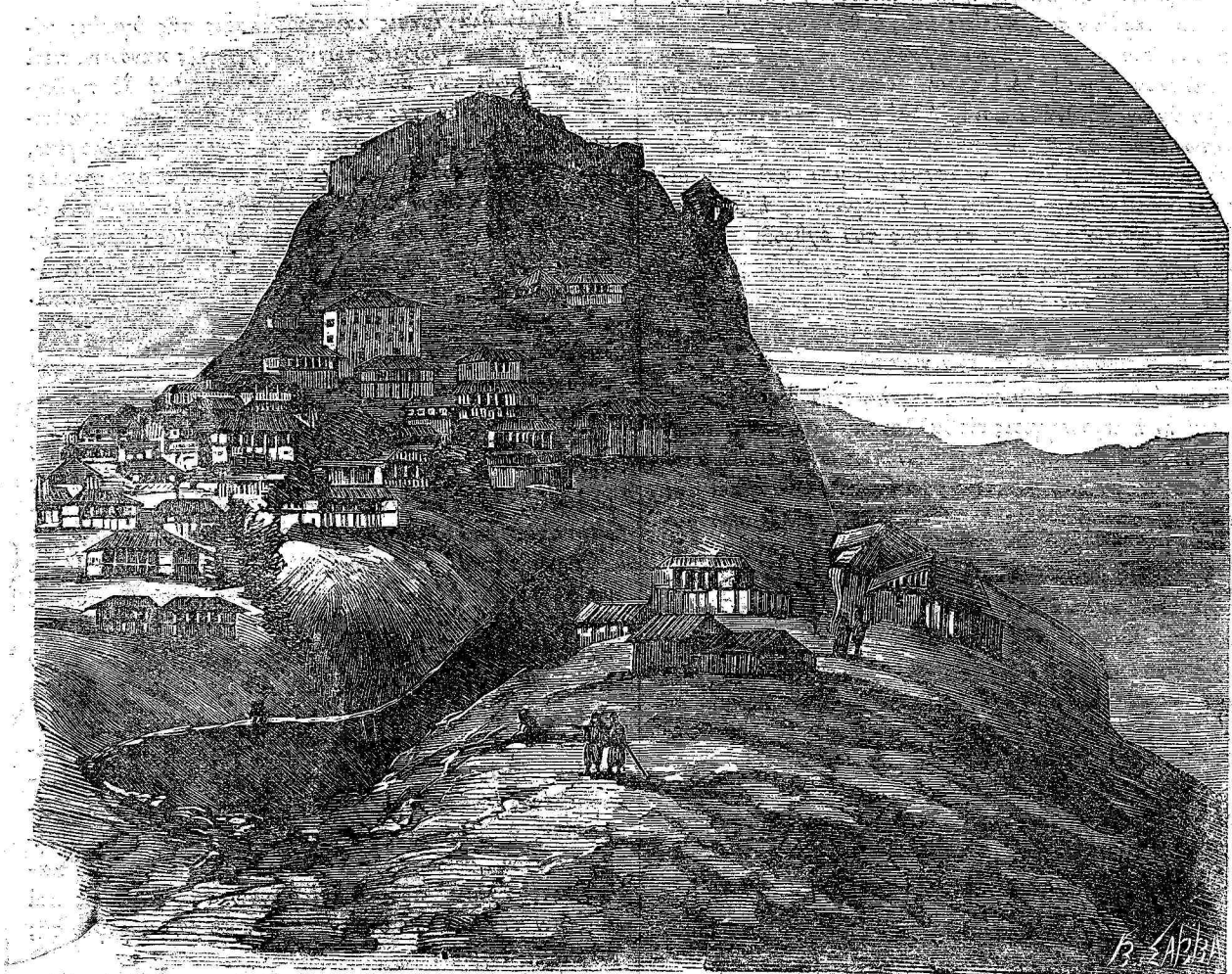

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Καίτοι ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης ὑπόκειται εἰς τὸν θάνατον καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἢ ἐν ζωῇ καὶ ὁ θάνατος ἐρχομαι περὶ τῆς κυριαρχίας, ἢ ζωῇ ὑπερβύσει τοῦ θανάτου ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁ θάνατος τῆς ζωῆς ἐν πολέμῳ. Ἐκατοντάδες χιλιάδων ἀπώλεσθαι κατὰ τὸν ἀρτί κηξαντα Ῥωσσοτορρικὸν πόλεμον ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, πλείονες δὲ ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ ἐν πλείοντον πάντων ἐκ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς τῆς πείνης, τῆς ἐπιδημίας, τῆς ἡλικίας καταπτώσεως καὶ

γυνεῖς, ἐνῶ ἐν πολέμῳ οἱ γυνεῖς θάπτουσι τὰ τέκνα. Ναι, ἡ Ῥαχὴλ κλαίει τὰ τέκνα αὐτῆς, μὴ θέλουσα νὰ παρηγορηθῇ, διότι δὲν ὑπάρχουσι πλέον.

Ἀπλῶς ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ μέγιστον τῶν ἐκ τοῦ πολέμου κακῶν, καθότι ὁ αἰσθηθῆς ἀποθνήσκων (μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν), δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐτυχής, ἀπαλασσύμενος οὕτω τῶν συνεπειῶν χρόνιου νόσηματος καὶ τῆς πικρίας τοῦ ἀποθνήσκειν κατὰ βαθμούς, ἀλλὰ μέγιστον κακὸν εἶναι ἡ κατάπτις τῶν νομίμων τῆς καρδίας αἰσθημάτων. Ἡ θῆα λογικοῦ πλάσματος πνέοντος τὰ λείψατα,

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΟΥ ΔΟΜΟΚΟΥ

τῆς ἐγκαταλείψεως γυναικῶν, παιδιῶν καὶ γερόντων ἀπροστατευτῶν.

Ὁ πόλεμος εἶναι τὸ ἔργον ἢ μᾶλλον τὸ παίγνιον καὶ ὁ θόρυβος τοῦ θανάτου καὶ καυχᾶται διὰ τὸ μέγεθος τῶν κατακτήσεων καὶ τὸν πλοῦτον τῶν λαφύρων. Ἐν εἰρήνῃ ὁ θάνατος εἶναι κύριος τῶν ασθενῶν καὶ προεβηκότων καὶ τῶν νηπίων, ἀλλ' ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης γίνεται κύριος τῶν νέων, τῶν εὐρώστων καὶ ἐν γένει τῶν ἰσχυρῶν, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀρχίων ποιεῖται, ἐν εἰρήνῃ τὰ τέκνα θάπτουσι τοὺς

εἴτε ξένου εἴτε ἑθροῦ συγκινεῖ τὴν καρδίαν ἡμῶν, διεγείρει τὴν συμπάθειαν καὶ ἐπιβάλλει ἡμῖν δυσίας. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἀναπολοῦμεν τὸν σεβασμὸν ὃν ὀφείλομεν τῇ ἀνθρωπότητι ἐν γένει καὶ δακρύομεν διὰ τὴν γενομένην ἀπώλειαν, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ πᾶν ἔχγος τυφροῦ αἰσθήματος ἐκμηδενίζεται καὶ ἡ καρδία πληροῦται φόβου βλέπομεν τοὺς πληγωμένους τοὺς καλύπτοντας τὸ ἔδαφος καὶ ἀκρωμέετα τῶν αἱμάτων αἵτινες πληροῦσι τὴν ἀπμοσφαῖραν, ἀλλ' ἀντὶ εὐσπλαγχνίας ἀποδίδομεν ἀδιανοήτως, διότι σκληρὴν